

Angara'nın Bitmeyen Angaryası. Bulduğum fikirlerin bataryası. Sönük ve ışıltısız. Kendime sayarken zırlıtsız. Ah, ağlamak kimin işi? Benim değil, ya, senin?

Hiç olmadığı kadar. Olduğundan daha aziz. Daha emin. Daha sadık. Beynimin kahrettiği bir yer.

Hayatı beceremediğime dair bir his var içimde. Sanırım bu hissi hiç bırakamayacağım. Hayatın bana uymadığını, hayata tamamen uymak mecburiyetinde kalmayacak kadar da imkanım olduğunu düşünerek geçecek günler. İnsanların konuştuklarından habersiz ve ilgisiz kalacağım.

Dublajlı filmleri ve dizileri duyamıyorum. Duyuyor olsam da seyretmezdim. Bu sebeple kaçırdığım bir şey yok. Sanırım.

Hayatın nasıl olduğundan habersiz kalmışlık. Benim hiç bilmediğim bir yer. Sakin bir yer.

İnsanların aşktan bahsetmesi, balıkların denizden bahsetmesi kadar banal. *Aşkla ilgili saçma söz yoktur* demişler. Aşkın saçma olamayacak kadar içimizde olmasından kaynaklanıyor. Havayla ilgili de saçma söz yoktur. Su ile ilgili de yoktur.

Ama şehveti aşk sanırsa ve insanlığını bırakıp anırsa, ne demek lazım gelir? Bir şey demeye gerek yok. Suyu sadece sidiğinde görenin hali.

İnsanlar hakkında yazı yazmak istiyorum ama onlardan fiziken değilse de, zihnen uzak durduğum için hiçbir konu bulaşmıyor klavyeme. Düşün dur sabahtan beri, ne yazsam, ne yazsam. Boğazım ağrıyor mesela, bundan bahsetsem. İki gündür ağrıyor. İnsanlığımı hatırlıyorum hasta oldukça. Niçe demiş ya, *kendine tanrı sanmasına engel guruldayan midesidir insanın*, onun gibi. Kendimi *insanötesi* bir şey sanırken, öksürmeye ve tıksırmaya başlıyorum, tüm insanöteliğim berhava oluyor.

Tüm yazıları Osmanlı elifbasiyle yazmaya niyetleniyorum. Tümünü değilse de, içinde dini fikir geçenleri. Böyle bir *koruma* bulunsa iyi olabilir.

Bunun sebebi de şu: Bu konularla ilgili aklımdam geçen her şeyi yazamıyorum. İnsanların yazdıklarını ne amaçla *kullanacaklarını*, kendilerine ne bahane üreteceklerini bilemiyorum. *İslam* deyince anlaşılan hakkında menfi müsbet çok şey yazabilirim, ancak bunların insanların yaşayışına kötü manada etki etmesini istemem. Önemli olan nasıl yaşadığı çünkü ve *hakikati bulacağım* diye, öyle bir gayesi olmayanlara sefahat bahanesi üretmek ne kadar doğru?

Risale-i Nur okumaya başladım ama Osmanlıcasından. Okumamı hızlandırmam gerekiyordu, onlar da en kolay bulunabilen eserler. Asa-yı Musa ile başladım, zamanında da onu okutmaya *çalışmışlardı*. Başında Celcelutiye’de Risalelerden bahsedildiği ve son eserin adının Asa-yı Musa olacağının haber verildiği yazıyor. Celcelutiye ne kadar ilhamlı bir kasideymiş.

Risalelerin ne diline, ne fikrine meftunum ancak belki bir şeyler öğrenirim. Yavaş okumak zorunda kalınca, düşünecek zaman da oluyor. Felsefenin iki türünden bahsediyordu mesela, biri İslam’a uygun, diğeri değil. Bu ikisini nasıl ayırt edeceğimizi anlatmıyor. Belki ilerde anlatır.

Başka bir konudan bahsederken No True Scotsman safsatası_ diye bir bahis geçti. *Gerçek İslam bu deyil safsatası veya gerçek felsefe bu deyil safsatası. Karikatürist öldürenler müslüman olamaz çünkü gerçek müslüman karikatürist öldürmez safsatası*. Bir katile *günahkar* demek başka, *müslüman değil* demek başka. Ancak ne olacak, fazla ayrıntıya boğmaya gerek yok, *insan olan böyle yapar mı?* safsatası.

Bu kolaycı ve aşağılık kompleksinden kıvranan tavırlar yüzünden bu cinayetler işlenmeye devam ediyor. Sen o insanı kardeşin olarak görmüyorsun, o da seni kardeşi olarak görmüyor. Ona el uzatıp, o silahı elinden alabilecek tek kişi sensin, bunun için onun yanında durabilmen gerek. Tepesine bomba atılırken seni yanında görürse, yalnız olmadığını hissederse, böyle vahşilikler yapmaz. Ancak onu yalnız bırakıp, kendini rahatlatmak için olduğu yerde kimsenin umurunda olmayan entelektüel mastürbasyona başlarsan, yarın o insanlar gibi kendini yalnız hisseden başkaları da buna benzer cinayetleri işlemeye devam eder. İnsanın *haklı* olduğunu hissetmek için *gerçek İslam bu deyil’e* sarılması da başka bir zavallılık.

Müslümanların arasında katiller vardır. Onların bazıları cinayetlerini *İslam’ın izzetini kurtarmak* amacıyla işler. Onlara İslam’ın izzetini başka yollarla kurtaracaklarını söylemez, böyle yollar göstermezsen, çirkin esprilerini *ifade hürriyetinin remzi* gören zihinsel ergenlere silah doğrulturlar.

Bu insanları kimsenin anlamaya niyeti yok. Çünkü anlamak zor. Batılı adam için zaten zor ve belki imkansız. Ancak bizim, bu insanların düşünce yapısına vakıf olabilme imkanımız var. Onları anlarsan onları çözersin.

Onları anlamak için dertlerini de dinlemen gerekir. Dertlerini dinlediğinde, yüz senedir İslam coğrafyasının her noktasında akan kandan da haberin olur ve söyleyeceğin söze, *Batı kötülük etti, biz etmeyelim* diyerek başlarsın. Böyle başlarsan, o kardeşlerin de anlaşıldıklarını, acılarının paylaşıldığını görürler. Aksi halde, Batı’ya yavşaklık edersen ve ne ona, ne buna yararlanabilirsin.

Batı adamının kimseyi zulümle itham etmeye hakkı yok. Zulmü yeryüzüne onlar getirdi. Bu ateşi onlar tutuşturdu. Şimdi yananın sadece bizim evimiz değil, onlarınki de olabileceğini görüp korkuyorlar. Korksunlar. Ancak derdimiz ateşi söndürmekse, bunu meşaleyi elinde tutana mersiye dizerek, ona yaranmaya çalışarak yapamayacağımızı da anlamak icap ederdi. Kan akmayacaksa, bizimki de akmayacak.

.. _No True Scotsman Safsatası: http://en.wikipedia.org/wiki/No_true_Scotsman